

6. navadna nedelja

Pirniče, 17. februar 2019

»Kakor drevo, zasajeno ob vodi«

Dragi bratje in sestre!

Če ste vsaj malo prisluhnili današnji Božji besedi, ste morali opaziti rdečo nit, ki se vije skozi vsa tri prebrana besedila. Tako v berilih, kot v evangeliju opazimo, da pripovedovalec nasproti postavlja dve skupini ljudi. Prerok Jeremija v prvem berilu deli ljudi na tiste, ki svoje zaupanje stavijo v človeka na eni strani in na drugi tiste, ki zaupajo Gospodu. Medtem, ko bodo prvi prej ko slej razočarani - ostali bodo sami, kakor grm v puščavi; bodo drugi blagoslovljeni. *»Kakor drevo, ki je zasajeno ob vodi«*, pravi Jeremija. Kar pomeni, da jim tistega, kar zares potrebujejo v življenju, ne bo nikoli primanjkovalo. Sporočilo tega odlomka je bolj ali manj lahko razumljivo. Zaupaj v Gospoda in On bo poskrbel zate. Morda ne v smislu zemeljskega bogastva. Vsekakor pa bo poskrbel za tisto, kar v resnici potrebujemo. Lepe in kvalitetne medsebojne odnose; mir v srcu; veselje ob drobnih stvareh, ki življenje delajo lepše.

V drugem berilu apostol Pavel piše kristjanom v Korint. On nasproti postavi dve skupini ljudi, ki se bistveno razlikujeta po tem, ali verjameta v življenje po smrti, ali ne. Če obstaja življenje po smrti, potem je Kristus zanesljivo vstal in živi. Če življenja po smrti ni, potem niti Kristus ni vstal in so vsi, ki upajo, da jih Kristusova zmaga nad smrtjo rešuje izničjenja v prahu zemlje, živeli v praznem upanju. Če bi to držalo, potem smo med vsemi ljudmi zares *»najbolj pomilovanja vredni«*, zapiše Pavel. *»Toda Kristus je vstal od mrtvih«*, nadaljuje, in zato bodite povsem brez skrbi. Upanje v vstajenje od mrtvih tudi življenje na tej strani, pred smrtjo, popolnoma predružači: zavest, da nas po smrti čaka neprimerno lepše življenje pri Bogu, tudi življenju na tem svetu dela bolj znosno, bolj rodovitno in bolj smiselno.

Končno tudi Jezus v evangeljskem odlomku nasproti postavi dve skupini ljudi. Na eni strani so ubogi, lačni, jokajoči; tisti, ki jih ljudje zaničujejo, ker želijo slediti Sinu Človekovemu. In na drugi strani bogataši, prepolni vsega, oblastniki in karieristi... skratka: vsi, ki se v življenju zanašajo le na svojo iznajdljivost, svoj ugled, status in materialni prestiž. *»Gorje vam«*, pravi Gospod, *»kajti prejeli ste svojo tolažbo«*.

Če bi zdaj skušali iz vseh treh besedil izluščiti osrednje sporočilo, bi to najbrž izgledalo nekako tako. Človek, ki svoje življenje navezuje na ta svet, bo prej ko slej razočaran. Stvari, ki jih posedujemo, zakladi na katera navezujemo svoja srca, nam v resnici ne prinašajo ničesar dobrega. Prej kot

prednost, so ovira v iskanju resnične svobode. Pravo kvaliteto naše zemeljsko življenje dobi, ko svoj pogled usmerimo preko materialnega sveta; ko se zavemo, da nas v svet nekdo postavlja s poslanstvom, z nalogo; ko spoznamo, da življenje ni le pot od spočetja do smrti, ampak čas, ki nam je dan na voljo, da ga napolnimo z deli ljubezni, z deli usmiljenja, in smo s tem priče Njega, ki je Ljubezen in Usmiljenje sólo. Življenje bo smiselno in kvalitetno šele, ko bomo tudi mi, kakor drevo ob vodi, zakoreninjeni v Bogu. Ko bodo naše misli, naše odločitve, naša dejanja prežeta z Bogom. In čeprav ubogi ter od sveta zaničevani, bomo v resnici srečnejši in bogatejši, kot vsi drugi, ki nimajo upanja. Amen.